

EL CIDOB, una estructura d'estat espanyol

written by Àngel Font | 2 de maig de 2016

Estem acostumats a veure els experts del Centre d'Estudis i Documentació Internacionals a Barcelona (a partir d'ara CIDOB) aportant els seus coneixements en els mitjans públics i privats catalans. Com no pot ésser d'una altra manera contribueixen a formar opinions concretes, universos mentals i actituds entre la nostra gent.

Aquest *think tank* del qual formen part del patronat la Generalitat, l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona junt amb el Ministerio de Asuntos Exteriores espanyol té per president d'honor l'"ilustre" Javier Solana, el qui va dir el setembre passat a RNE que "*una Catalunya independiente no estaría en la UE porque no va a ser un estado*". Com a president de l'equip directiu compta amb Carles Gasòliba, que va rebre les queixes del nostre Govern el desembre de 2013 per una gestió "del tot aliena al procés, i que insisteix en l'espanyolitat de la institució" en qüestió un cop constatada "l'autorepresentació d'Espanya per part del CIDOB" com a subjecte indiscutible de nacionalitat de l'organisme. Això va ser en unes jornades conjuntes amb el Real Instituto Elcano de Estudios Internacionales y Estratégicos, un altre important *think tank* espanyolista que compta amb el rei d'Espanya com a president d'honor i "figures" com els ex-presidents Felipe Gonzalez, José María Aznar i els titulars espanyols d'exteriors i defensa, entre altres en el seu patronat, i que ja us podeu imaginar quins objectius i funcions marquen els seus estatuts, cap on estan encarades aquestes jornades, quin únic idioma i quina unitat de destí hi predomina.

El CIDOB amb José Antich (EFE, La Vanguardia, El Nacional) i Jordi Portabella en representació de la Mancomunitat de Municipis de l'AMB (ERC, La Caixa) entre altres al seu

patronat, i finançat en gran part amb el nostre pressupost públic com veurem tot seguit, i que ha despertat les reserves de l'embrionària diplomàcia catalana, va organitzar el 2013 entre altres les jornades *España-Japón* amb el castellà com a única llengua vehicular, el *Diálogo Hispano-Alemán*, el *Fórum España-Itàlia... (Todo por España)*. Llavors, el CIDOB quins interessos estratègics, geopolítics i nacionals serveix? Elabora conclusions i assenjala objectius pensant en quin estat, quines grans empreses, quines relacions diplomàtiques, comercials...? Ja en veiem els resultats quan empreses com Talgo obren oficina a Moscou venent trens per valor de 135 milions d'euros (junt amb Construcciones i Auxiliar de Ferrocarriles-CAF i amb el suport diplomàtic de la monarquia espanyola opten a adjudicacions per valor de 18.000 milions només a Rússia), cap d'aquestes empreses és catalana. Mentre els productors catalans de carn, fruites i verdures es troben amb el tancament de fronteres a les seves exportacions o veto rus i la subsegüent caiguda de preus. No en parlen d'això a programes com *export.cat*, *Món 3/24* o *Economia en colors* de TV3 la "nostra"? En canvi sí que quan el tema ho requereix hi conviden el corresponent expert fent bo el CIDOB, oi? Jo a això li dic llençar pedres a la pròpia teulada i mirar a un altre lloc, per dir-ho suau.

Tot això exposat i més, el CIDOB amb Francisco J. Casas Álvarez, director de Asuntos Estratégicos del Ministerio de Defensa amb Carme Chacón, assessor del Jefe del Estado Mayor de la Defensa i home de confiança de José Bono, entre altres, no va significar cap impediment per a rebre més de 3,5 milions d'euros només en concepte de subvencions de part de la Generalitat, Ajuntament i Diputació de Barcelona, AMB i el Consorci de la Zona Franca entre el 2011 i 2012. Així mateix, el CIDOB amb Germà Gordó (CDC) i Narcís Serra (PSC) entre altres, va rebre vora 3 milions d'euros de les mateixes institucions catalanes entre 2013 i 2014 segons consta a la pàgina 32 de l'informe de comptes anuals del *think tank* en qüestió. Segons el mateix informe, el CIDOB rep del Ministerio

de Asuntos Exteriores y Cooperación (MAEC) només 30.000 euros cada any. Estranyament la línia de treball i l'obediència del CIDOB no quadra amb qui hi aboca més mitjans econòmics, si no amb qui en destina menys: els interessos representats per l'"honorable" Javier Solana, el "Real" Instituto Elcano, el MAEC de Garcia Margallo, Talgo, AVE, CAF, ADIF, Iberdrola, Repsol... On deu ser l'explicació? Com és que les administracions i els administrats catalans són els qui hi destinen més recursos, però en canvi qui i on s'emporta els contractes multimilionaris? I amb quina actitud respecte Catalunya tot plegat?

Mentre el sobiranisme processista va fent abrandats discursos, fulls de ruta, enarbora banderoles amb bonics eslògans i va concedint ingènuament entrevistes a la premsa i trucant portes, altres tornen amb contractes milionaris per a les seves empreses-bandera. Estem fent el préssec?

El CIDOB col·labora sincrònicament com un rellotge suís amb els altres *think tanks*, lobbies i autoritats en la defensa dels interessos de determinats sectors econòmics i en un projecte d'estat espanyol que és el de sempre, del qual tant se'n queixen i lamenten retòricament els mateixos partits sobiranistes que hi tenen els seus representants en el patronat i els atorguen centenars de milers d'euros en subvencions a fons perdut. Ras i curt, el CIDOB serveix Espanya i la seva amalgama d'interessos i complicitats almenys a quatre continents, i no Catalunya més enllà d'unes quantes nòmines. El que ja és més estrany és que rebim els elogis de significats representants de la "societat civil organitzada", després que aquests liquidessin, sense tremolar-los el pols, l'àrea de processos internacionals de secessió, acomiadant el seu responsable, el solvent i documentat Marc Gafarot. El CIDOB esborra tot rastre de sobiranisme en el seu si però rep elogis d'aquells qui defensen una Catalunya sense forces de defensa, un estat sense estat, just allò mateix que dibuixen Margallo, Javier Solana i els seus ambaixadors quan van per

Europa, que els catalans no es volen coresponsabilitzar de la defensa i seguretat comuna: el que més preocupa els nostres veïns i possibles aliats. Curioses coincidències de plantejaments.

Sabut és que la política si no la fas, te la fan. Doncs aquesta és la lliçó que ens ensenya el CIDOB, una estructura d'estat espanyol coordinada i integrada al més alt nivell amb la diplomàcia i tots els aparells de l'estat en la defensa d'un model concret d'estat, en el qual la immensa majoria del poble de Catalunya li toca fer el paper de "pagano". Interessos espanyols i catalans no casen, de fet no han casat mai, portem tres-cents anys comprovant-ho. Tenim els experts, tenim els nostres interessos nacionals prioritaris, amb els seus sectors estratègics que cal identificar, si no els defensem nosaltres, no ho farà ningú. Cal que ens comencem a dotar dels organismes adients, que puguin treballar colze a colze amb els nostres diplomàtics de forma sincronitzada i complementària. Quan hi hagi un govern a Catalunya que prengui decisions mirant l'interès general, de forma valenta i decidida, i ho sàpiga comunicar al gruix de la població, tindrà molt més que un tant per cent d'un electorat, llavors es trobarà un poble darrere disposat defensar i fer valer a ulls del món el que decideixi el nostre Parlament i l'únic govern legítim en territori català. Només llavors rebrem el reconeixement internacional favorable. Aquestes qüestions s'acostumen a resoldre així, per la força dels fets, per què amb la raó només el més lluny que es pot arribar és a Itaca.

O ens comencem a espolsar de prejudicis infantils, a pensar i a procedir com un país adult amb sentit d'estat i només així serem tinguts en merescuda consideració, o no serem presos seriosament i llavors ens podem conformar amb anar fent bullir l'olla del procés, amb les seves samarretes, declaracions solemnes i dies històrics tot esperant a veure què passa.